

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscriptions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Director general: Vicent Sanchis.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinadora: Sumpsi Palau.

Redacció de València: Víctor Maceda i Violeta Tena.

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Ana Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rubriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala, Toni Canyís, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador Cot, Martí Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S. Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba, Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronut (*Moscú*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt (*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez (*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla (*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas (*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C. Serra (*Berlín*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*), Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés, Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez, David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupí, Josep Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M. Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer, José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Foto de la portada: Jordi Play.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

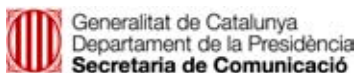
Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Rotimpres.

Aiguaviva (Gironès).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Amb el suport:

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

La pressió popular

El denominat procés sobiranista que es va obrir a Catalunya arran del fracàs de la reforma de l'Estatut ha comptat –i compta– amb un element que ha estat decisiu en moments puntuals: la pressió popular. Una força que s'ha anat escampant i fent-se més intensa des de la manifestació contra la sentència del Tribunal Constitucional el 10 de juliol del 2010. Aquesta pressió popular, per exemple, concretada en el milió i mig de persones que van manifestar-se pels carrers de Barcelona ara fa un any, va provocar que Artur Mas avançara les eleccions, i que Convergència i Unió incloguera en el seu programa electoral, com a prioritari, l'exercici del dret a decidir –un eufemisme per a definir de manera suau el dret a l'autodeterminació–. Aquesta mateixa pressió explica, també en part, que Esquerra haja decidit prestar el suport parlamentari que necessita el govern de Mas vencent les reticències *ideològiques* que tradicionalment han separat els republicans dels convergents. Aquesta pressió popular manté i atia tot el procés.

En un procés com el que viu Catalunya els dos elements són necessaris i s'han de fer compatibles: la mobilització social i l'acció política convencional. Sobretot, perquè en un moment concret caldrà un gest de transgressió que necessitarà el màxim suport democràtic, expressat tant al Parlament com al carrer. I cal dir que a Catalunya, almenys fins ara, la tensió popular de fa alguns anys va per davant de l'acció política. L'arrossega. Però ningú no s'hauria de confondre: totes dues són complementàries i necessàries. En el moment que l'una i l'altra es distancien excessivament les conseqüències que se'n derivaran remouran el mapa polític català. Aquest és el gran problema que ha de resoldre Artur Mas. Les presses poden fer descarrilar el procés, però la lentitud excessiva pot fer-li perdre, a ell, una part del suport que li va permetre guanyar les darreres eleccions.

En aquest punt del procés sobiranista la cadena humana que organitza l'Assemblea Nacional Catalana ha derivat també en una forta polèmica al País Valencià. Fins a quin punt ara és políticament convenient allargar-la fins a Vinaròs i permetre al PP que recupere i atie els fantasmes anticatalanistes que tant de rèdit li han donat en les darreres tres dècades? Les reticències són lògiques, però, en tot cas, al final tan necessari és no perdre de vista l'estratègia política com l'entusiasme popular que ha d'impulsar els grans canvis. I l'entusiasme que desperta al País Valencià el procés sobiranista de Catalunya pot ser contraproductiu en algun moment però també s'ha d'aprofitar en els canvis polítics que necessita la societat valenciana.

Als nostres lectors

El Gaudí més nacional

Bellesguard, el lloc on Martí l'Humà va situar la seua cort el 1409, va quedar destruït arran de la guerra dels Segadors. Allà mateix es va alçar després un fortí que va ser clau el 1714 en la defensa de Barcelona. Sobre les restes d'aquell edifici a començament del segle XX Antoni Gaudí va bastir una mansió que va dotar d'elements que expliquen i enalteixen la història del país. Aquesta setmana, Àlex Milian i Gemma Aguilera descobreixen aquesta simbologia fins ara desconeguda, i les conviccions ideològiques des de les quals Gaudí va fonamentar el seu treball. També en aquest número incloem una entrevista a Carme Forcadell, presidenta de l'ANC, l'entitat que ha organitzat la cadena que el pròxim 11 de setembre travessarà Catalunya de nord a sud.